

ПРУВАННЯ.

XLIV.

Що на той бочокъ
 И на сей бочокъ
 Річка розлилася—
 Та стоїть дівка
 Та изъ парубкомъ,
 Стоїть, обнялася.
 Та зійшовъ місяць,
 Та зійшовъ ясенъ,
 Нема ёму вину—
 Та не стій, дівко,
 Та изъ парубкомъ,
 Не йми ёму віри.
 Ой якъ же вінъ
 Та зведе зъ ума,
 Не буде й любити—

Дівчина взялась за розумъ: їй уже мало одні ласки, 37

Ой де більще
Та челядоньки,
Тамъ буде й судити.

Щаснівка. К. К.

XLV.

Ой дівчино моя мила,
За що тебе мати била?
«За те мене мати била,
Щобъ я хлопцівъ не любила,
Щобъ зъ козакомъ не стояла,
Їму правди не казала.
Бо въ козака стілки віри,
Якъ на синімъ морі піни,
А въ дівчини тілки ласки,
Якъ на тихій воді ряски.»

Пилиповичі. К. К.

XLVI.

Ой послала мати сина
Та й на косовицю,
Зачесала чорні кудрі
Та й на потилицю.
— «Яжъ думала, мій синочку,
Що ти траву косишъ,

38 їй треба щирої правди. Сужує парубокъ: не признається

Ажъ ти кинувъ косу въ росу,

Самъ сівъ та й голосипъ.»

— «Ой колибъ ти, матусенько,

Сю досаду знала,

Тобъ ти мене оженила,

Щобъ була одрада.»

— «Оженися, мій синочку,

Бери жінку любку,

Цілуй її, милуй її,

Якъ сизу голубку.»

На калину вітеръ віє,

Калина не спіє —

Козакъ дівку вірно любить,

Заняти не сміє.

«Тимъ я її не займаю,

Що сватати маю,

Тимъ до неї не горцуся,

Що слави боюся.»

Була слава, була слава,

Стали й поговори —

То за тую молоду дівчину,

Що чорні брови.

«Сидить голубъ на дубочку,

Голубка на вишні —

Скажи, скажи, молода дівчино,

Що въ тебе на мислі?»

— «Хиба бъ же я дурна була,

Розуму не мала,
Щобъ я тобі, молодий козаче,
Всю правду сказала.

Маіорщина. Д. Л.

XLVII.

«Ой пійду я, помандрую
Изъ своєї сторони та въ чужую.»
«Ой якъ будешъ мандрувати,
Давай мені, серце, въ вічі знати,
Звідки тебе, серце, виглядати:
А чи зъ поля, чи зъ дороги,
А чи зъ степу, зъ косовиці» —
Не бачивъ дівчини красавиці.
Дівчинонько, сірая утко,
Вийди на юлоньку хочъ не хутко.
«Не вийду й не стану,
Виплю меншу сестру на підставу.
Така жъ тиха, така й мова,
Тільки на брівоньки чорноброва,
А на личенько ще й білійша,
Тільки на словечко не вірнійша.»

Щаснівка. К. К.

XLVIII.

Ой изъ яру та въ долину
Не ходи до мене, вдовинь сину,

Бо я роду не такого,
 Не любила зроду чортъ-зна кого;
 Бо я роду панянського,
 Полюбила сина хазяйського.
 Полюбила, поцілую,
 Бо я взавтра рано помандрую.
 Помандрую у мандрівку—
 Любивъ парень дівку всю петрівку,—
 У петрівку косовицю—
 Любивъ парень дівку красавицю.
 «Ой дівчино, сіра утко,
 Чи вийдешъ ти на юлицю хутко?»
 —«И не вийду, и не стану,
 Вишлю сестру меншу, таку й саму,
 Такі й очі, такі й брови,
 Тільки не така до розмови.

Таратца. І. Н.

XLIX.

Дівчино моя,
 Ти жъ моя мати,
 Дай мені вечеряти,
 Хочъ посередъ хати.
 Ти-жъ мене піддурила,
 Ти-жъ мене підвела,
 Ти-жъ мені молодому
 Вечеряти не дала.

А хочъ дала вечеряти,
Та не дала ложки, —
Насипала въ черепочокъ
Сироватки трошки.

Тараша. I. Н.

L.

Ишовъ козакъ зъ Побережжа,
Ой якъ тая повна рожа,
А дівчина долиною.
Якъ роженька зъ калиною.

— Ой, дівчино, що ти робишъ,
Чомъ до мене не говоришъ?

— Не говорю и не буду,
Бо не твоя, серце, буду.

— Ой дівчино, дівчиночко,
Люблю твое біле личко —
Личко твое рум'янее,
Серце мое коханее!

Не такъ личко, якъ ти сама,
Люба, мила ще й кохана!

Ой дівчино, що ти творишъ,
Чомъ до мене не говоришъ?

Лице свое засмутила,
Чорні брови напустила.

Кожанки. А. Л.

LI.

Козаченьку велика потуга:
 Повтікали волики одъ плуга.
 Ишовъ я улицею двічі,
 Не бачивъ я дівчини въ вічі,
 Ой ишовъ я улицею, гукнувъ,
 Підійшовши підъ дверечки, стукнувъ:
 «Ой хочъ стукай, мій милий, не стукай—
 Піди собі иншої пошукай.»

Щаснівка. К. К.

LI.

Ой чий же се двірть—
 Приточивъ би я сій;
 Хорошая дівчинонька,
 Женився бъ на ій.
 Якъ би не боявся,
 Тобъ поцілувався;
 А то лихо, що боюсь,
 Хочъ здалека подивлюсь.
 —Колибъ же ти, дівчинонько,
 Трошки багатенька,
 Взявъ би тебе за рученьку,
 Повівъ до батенька.
 —Колибъ же я, козаченьку,

Трошки багатенька,
Наплювала бь я на тебе
Й на твого батенька.»

Хоролъ. Д. Л. Зр. Żegota Pauli I, 109.

LIII.

Превражії тії зарічане —

Вони живуть за водами,

Вони до насъ що-вечера

Пливуть селезнями.

Підъ тобою, сивий селезеню,

Вода й не стинеться —

И съ тобою, серце-козаче,

Нічка не змигнеться.

Підъ тобою, сивий селезню,

Вода муломъ стане —

И съ тобою стидкий-бридкий,

Вечіръ окомъ стане.

Тараша. I. Н.

LIV.

Ой у полі, у полі,

На широкімъ роздоллі,

Гей стояли два розлогі дуби,

Гей схилилися верхами до купи.

А на тихъ дубахъ та два голуби,
 Гей сиділи, сиділи,
 Знялись, політіли,
 Гей сизими крилами
 Горю круту вкрили,
 Гей самі жъ міжъ собою
 Річі говорили:
 «Великий тинъ бачу, та й не перескочу,
 Віддай мене, мати, за кого я схочу!
 Чи за того пана, чи за енерала,
 Чи за того козака Івана?
 А за паномъ буду панувати,
 А за енераломъ въ перині лежати,
 Гей за козакомъ Іваномъ
 Горемъ горювати—
 Гей у чистімъ полі пшеницю жати:
 «Ой уставай, серце, та годі лежати,
 Гей бери серпа у руки та й ходімъ жати.»

Якимівка. І. Н.

LV.

На тімъ боці на толоці
 Два камені меле—
 Питається козаць дівки:
 «Чи підешъ за мене?»
 — «Ой не піду я за тебе,

Та піду за Йвана;
 А въ Ивана грошей яма,
 Буду що-дня п'яна.
 Ой не піду я за Йвана
 Та піду за Гриця;
 А у Гриця все пшениця,
 Буду калашниця.
 Ой не піду я за Гриця,
 Та піду за Марка;
 А у марка срібна чарка,
 Буду я шинкарька.

Хоролъ. Д. Л. Зр. Sušil. 295.

LVI.

Ой дбай, мати, дбай,
 Та мене замужъ дай:
 Не дай мене за п'яницю,
 За велику ледацицю,
 Бо мені вроди жаль;
 Бо моя врода якъ тиха вода,
 Біле личко, чорні брови,
 Сама молода.
 Ой Лиманъ ріка йде,
 Тамъ козакъ водку п'є;
 Чую жъ бо я—доля моя,

Бо кличе мене:

«Ой ходи сюда, дівко молода,

Викупи мене, задовжався я.»

Ой я жита не сіяла,

Не буду й пшениці—

Якъ не піду въ осінь замужъ,

То піду въ черниці.

А въ черницяхъ добре жити,

Діла не робити;

Тільки всього серцю туги,

Що въ чорнімъ ходити.

У чорному походивши,

Якъ схочу, то скину,

А пішовши за нелюба,

На віки загину.

А я жита не сіяла,

Не буду збирати,

Козака не чаровала,

Хиба моя мати:

Брала пісокъ зъ підъ білихъ ніжокъ

Козака чаровати.

Я въ степу жито жала,

Снопівъ не в'язала,

Я козака рікъ кохала,

Їму правди не казала.

Тоді тії снопи зв'язу,

Якъ вороги спать поляжуть —

Тоді ёму правду скажу,
 Якъ намъ білі руки зв'язуть.
 Впередъ снопи пов'язавши,
 То наврочать люде;
 Впередъ правду искажавши,
 То любить не буде.

Пилиповичі. В. М.

LVII.

Що на мене ні дощъ иде,
 Ні чорная хмара—
 Що на мене молодую,
 Худа слава впала.
 Ой яка худа слава впала?
 Всю нічку не спала,
 Всю ніченьку не спала,
 Зъ козаченькомъ стояла.
 Ой стояла цілий вечіръ,
 И цілую нічку,
 Вистояла копу грошей,
 Ще й хвилясту стрічку.
 Ой я тую хвилястую
 У будень зносила,
 А за тую копу грошей
 Намиста купила.

—Ой плавала та сірая утка
По той бочокъ ставу—
Сватай мене, молодий козаче,
Не вводь мене въ славу.

—Ой сама жъ ти, дівчинонько,
Въ славоньці живешъ,
Що пізенько й пераненько
Изъ вулиці йдешъ.

—Ой якъ мені, молодий козаче,
Зараній ходити?—

Держишъ мене за білую ручку
И не мусишъ пустити.

—Не потурай, молода дівчино, вандор
Моему держаннечку,
Вирви ручку, біжи до-домоньку,
Хочъ на світаннечко.

Не потурай, молода дівчино,
Моїй розмовоньці,
Держи розумъ и умъ добрий
Въ своїй голівоньці.—

Ой держала розумъ добрий
Та впустила въ воду;
Не вповала такъ на худобу,
Якъ на ёго вроду.

Великая худібонька—
Животу досада,
Хорошая дружинонька—

Серденьку одрада.
 Великая худібонька—
 Биться та сваритись,
 Зъ хорошою дружиною
 У світі нажитись.
 Великая худібонька
 Въ степу за очима,
 Хорошая дружинонька
 Все передъ очима.
 Великую худібоньку
 Въ череду гонити,
 Зъ хорошою дружиною
 Пироги носити.

Щаснівка. К. К.

LVIII.

Ой вишенька черешенька
 Верхомъ кучерява—
 Дівчинонька козаченька
 Та й причарувала.
 —Чаруй, чаруй, дівчинонько,
 Коли довелось,
 Коли твое біле лице
 Зъ моїмъ поннялося.
 —Перебреду бистру річку
 Стану середъ ставу—

Сватай мене, козаченьку,
Та не вводь у славу.
—Ой сама жъ ти, дівчинонько,
Собі славу робишъ,
Що пізенько не раненько
Изъ улиці ходишъ.
—Ой якъ мені, козаченьку,
Раненько ходити?
Берешъ мене за рученьку,
Велишъ говорити.
—Не потурай, дівчинонько,
Моїй розмовоньці—
Держи розумъ и умъ добрий
Въ своїй головоньці.
—Я держала розумъ добрий
Та впустила въ воду....
Не виовала на худобу
Лишъ на твою вроду.
Зъ великою худобою
Горе мені буде,
А зъ вірною дружиною
Не страмно й міжъ люди.
Зъ великою худобою
Треба рано вставати,
А зъ вірною дружиною
До півдня лежати.

Хоролъ. Д. Л.

LIX.

Та заржи жъ, коню вороний,
На круту гору йдучи,
Спомъяни мене, моя мила,
Снідання готуючи.
Та заржи жъ заржи, коню вороний,
Та на стойні стоячи,
Та помъяни, моя мила,
Білу постіль стелячи.
Та мала пташечка та невеликая—
По билиночці скаче;
Дурна дівчина та нерозумная—
За козаченькомъ плаче;
Та мала пташечка та невеличка—
По билиночці дибле;
Дурна дівчина та не розумная—
За козаченькомъ гибне.
Та дурна жъ, не розумная,
Дурне й поганяе!
Що козакъ її на жартъ займає,
А вона й віри діймає....
Та дурная жъ вона й нерозумная,
Дурна вѣ ей й гадка—
Що вона бѣється та побивається,
Якъ чорная галка.
Та воли жъ мої, та половії,

А залізніі пута—
 Да коли бъ же не ти, серце дівчино,
 Добъ не бувъ я й тута.

Щаснівкл. К. К.

LX.

Якъ стоявъ я надъ греблею
 Да зъ своєю сухореброю—
 Люде кажуть я й самъ бачу,
 Що марненько вечори трачу.
 Хоть млинъ меле, вода реве,
 А колесо не повернеться—
 Карі очі не зглянуться
 Да й серденько не привернеться.

Київ. А. Л.

LXI.

«Марусенько, люблю тебе,
 Не їжъ хліба—візьму тебе,
 Не їжъ хліба, не пий води,
 Візьму тебе для пригоди.» ¹⁾

¹⁾—Нехай не їсть твоя мати,

Коли хочеть мене взяти;

Бий объ камінь головою,

Щобъ я була за тобою.

Маіорщина. Д. Л.

Марусенька послухала,
Три дні хліба не кушала
И водиці не пила,
Й за козакомъ не була.

Щаснівка. К. К.

LXII.

Пійду зъ горя у чистее поле,
Въ чистімъ полі прохожуся.
Въ чистімъ полі—широкому роздоллі—
Росте кущъ калини.
Строщу, зламлю чирвону калину
До самого коріпечка,
Та посажу чирвону калину
Въ себе дома край віконечка.
«Рости, рости, червона калино,
Рости, не хитайся;
Живи, дівко, живи зъ парубкомъ,
Та живи, не печалься—
Черезъ тиждень, черезъ дві неділі
Гостинчика сподівайся:
На голівочку цвіточокъ,
На білу шию платочокъ,
А на ручепьку перстенёкъ.

Щаснівка. К. К.

LXIII.

Марусенька по гриби ходила,
 Въ зеленому гаї заблудила:
 «Я жъ думала, що дубъ зелененький,
 Ажъ то стоїть гайдай молоденький.
 — Ой гайдаю, виведь мене зъ гаю,
 Бо я зъ гаю дороги не знаю. »
 — Ой якби жъ ти дороги не знала,
 Добъ ти мене гайдаємъ не звала.
 «Помолюся я святому Богу,
 Чи не зійду сама на дорогу.
 Помолюся я святій пречистій—
 Понісь мене по гриби нечистий;
 Помолюся я святому Сусу—
 Та таки жъ я грибівъ насушу;
 Помолюся я святому Спасу—
 Та таки жъ я грибівъ призапашу;
 Помолюсь я святій покрові—
 Та не пійду по гриби ніколи.»

Щаснівка. К. К. Зр. Erben. 2, 82.

LXIV.

Чи я въ темнімъ лузі не калина,
 Чи я въ батька не дитина—
 Полюбила Гриця челядина,
 Прескурвого сина дворянина.

Ходила-блудила та й заснула,
Прихавъ Гриць мій, а й не чула.
Здорова була, мила, чи ти ще жива?
—Здоровъ бувъ, мій миленький,
Чи ще й ти живенький?—

Щаснівка. К. К.

LXV.

Ой пійшла дівчина въ лісь по орішки,
Не найшла вона ні стежки ні доріжки,
Да найшла вона кошика воронього,
А на кошикові козака молодого.
«Козаченьку, виведь мене звідси»
Ой бо далєбі доріжки не знаю.»
Ой давъ же вінъ їй коника держати,
А самъ пішовъ у гай дороженьки шукати.
Держала вона зъ вечора до півночи—
Упала роса на її карі очі...
Ой не такъ на очі, якъ на русую косу.
«Либонь, козаченьку, віночка не доношу,
Треба, козаче, сестриці попросить,
Щобъ помогла віночка доносить;
Треба, козаче, три серпанки купити,
Треба, козаче, однимъ серпанкомъ
Мале дитя сповити,

Другий серпанокъ бабусеньці дати,
А третій серпанокъ самій треба надіти.»

Черняхівз. В. П.

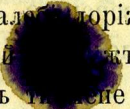
LXVI.

Ой ходила въ зеленому лугу,
Приблудила къ зеленому дубу—
Оттуть же я ночувати буду.

Я жь думала, що дубъ зелененький,
Ажъ то стоить грабарь молоденький.

«Ой грабарю, проведи до гаю,

Бо далі доріжки не знаю.

— «Ой, жь ти доріжки не знала,
То бь не й грабаремъ не звала.»

Повівъ дівку до шинкарки въ хатку,

Купивъ дівці горілочку чарку,

Купивъ же їй коновочку пива—

«Чи не зроблю зъ дівчиною дла.»

Повівъ дівку підъ білу березу,

Извівъ зъ ума не п'япу, тверезу.

Маіорщина. Д. Л. Зр. Карадж. I, 432.

LXVII.

Ой Боже та Боже, що жь с'я любовъ може!
Да принеси, Боже, кого я люблю дуже,

Ой хочъ не ёго, дакъ товариша ёго,
 Розпитаймося про здоров'ячко ёго.
 Чи вінъ гордує, чи чортъ ёго мурдує,
 Черезъ вороги покинути думає.
 «Черезъ вороги, черезъ бистрії води,
 Серце дівчино, намъ любитися годі.»
 Співає козакъ, коника сідлаючи,
 Плаче дівчина, дитину гойдаючи:
 — «Вернися, козаче, забери дитину,
 Бо я дитину підъ кониченька кину»
 — «Дівчино моя, не повненькая роже,
 Сама жъ казала, що сая любовъ може;
 Не кидай дитини, сохрани тебе боже,
 Годуй дитину, до й богъ тобі поможе.»
 Пішла дівчипа въ ліски по горішки,
 Не знайшла дівчина, ні стежки ні доріжки.
 Приблудилася къ зеленому гаю:
 «Стерво — козаче, доріженьки не знаю.»
 — «Впадає тобі, дівчино, кониченька держати,
 А самъ я пійду доріженьки шукати.
 Ходивъ же блудивъ зъ вечера до півночи,
 Припала роса на мої карі очі.
 Узявъ козакъ дівчину за рученьку білу
 Повивъ козакъ до шинкарки молодой,
 — Шинкарочко молода, пов'рь пива и вина.»
 — «Козаченько молодий, я горілочки не пью,
 А відъ меду я не вп'юся,

58 А черезъ кого найбільшъ? Черезъ дворовихъ лежнивъ,

Я тебе, стерво, козаче, й не боюся.»

— «Любила, дівчино, та гостинчики брати,
Теперь привикай мале дітя гойдати.»

— «Небагато я жъ гостинчиківъ приймала,
Тільки девять паръ черевичокъ стоптала,
А десятая у коморі на скрині;
Вернись, бісівъ сину, повісь собі на шию.»

— «Дівчино моя, превража вь тебе мати,—
Прийду до воріть, не дає розмовляти.»

— «Не промовлю, козаче, й словечка зь тобою,
Бо окиніло мое серденько кровью,
Позеленіло якъ барвіночокъ зимою.»

Щаснівка. К. К.

LXIX.

Ой у саду вишня,

У саду черешня—

Не любіте, дівчаточка,

Дворового лежня;

Бо дворовий лежень

Не хоче робити,

Тільки спать та гулять,

Медъ-горілку пити.—

Щаснівка. К. К.

LXX.

—Ой мати, мати,

Москаль у хаті,

Жартує, пустує,

Не дає спати.

—Ой доню, доню,

Господь съ тобою!

Бий того москаля

Хочь коцюбою.

Лисовичі І. Н.

LXXI.

Колибъ же насъ не били,

Добъ ми лихо робили,—

Черезъ гору та въ контору

До писарівъ ходили.

Чомъ писаря не любить,

Бо буде вінъ паномъ,—

Прибереться въ личаки,

Підв'яжеться валомъ.

Чомъ писаря не любить—

Чи не подобонька!

Узявъ перо у кишеню

Даєь вся й худобонька.

Чомъ писаря не любить,

Бо въ писаря гроші—
 Хоть не гроші, самъ хороший,
 Лучче душа пристае.
 Теперъ же я сама буду,
 Нанпу собі халабуду,
 А зъ хвартуха пущу двері,
 Щобъ ходили охвицери,
 Ще й писарі и лакеі.

Щаснівка. К. К.

LXXII.

Пішла Галя въ поле жать,
 Та забула серпа взять;
 Серпъ узяла, хлѣбъ забула—
 Таки Галя дома була.

Пішла Галя по цибулю—
 «Постой, Галю, поцілую.»

Пішла Галя по буряки,
 А за нею два бурлаки;
 А поповичъ по переду—

«Постой, Галю, куплю меду»

Пішла Галя по петрушѣу,
 Набачила щебетушку;
 Щебетушка щебетала,
 Поки Галя пострібала.

. . .
 . . .

Хоролъ. Д. Л.

LXXIV.

Ой джигуне, джигуне,

Який ти ледащо!

Веду тебе я до двору,

Самъ не знаю за що.

Ой на ноги диби,

На руки дибиці—

Оце тобі, вражий сину,

Славні молодиці.

Ой на ноги диби,

На руки диб'ята—

Оце тобі, вражий сину,

Славнії дівчата.

Кміть. I. Н.

LXXV.

Паничу, паниченьку,

Який ти ледащо!

Ведуть тебе до кантори,¹⁾

Самъ не знаєшъ за що.

Тоді будешъ знати,

Якъ будуть карати—

И на ноги й на руки

Кайдани давати.

¹⁾ Сільська респрава въ панськихъ селахъ.

На ноги кайдани,
 На руки скрипиці—
 От-то тобі, паниченьку,
 Чужі молодіці.
 На ноги кайдани,
 На руки диб'ята—
 От-то тобі, паниченку,
 Молоді дівчата.

Товста. І. Н.

LXXVI.

Ой далеко чути таку новину,
 Що вбито Петруню в глибокій долині.
 То жь за тую паню, а що собі пана мала,
 А що собі пана мала, а Петруню кохала.
 Ой приїхав пань вельможний у Прилуку вь
 гості,
 Прийшовъ Петро Петруня а до вельможної вь
 гості.
 Ой бувъ же у пана вірнесенький слуга,
 Узявъ не пожалувавъ вороненького коня,
 Та й нагнавъ вінъ пана у калиновімъ мості:
 «Вернись, вернись, пане, е Петруня вь гостяхъ.»
 Була жь у пані вірнесенька слуга,
 Вийшла у сімечки, вийшла собі стиха:
 «Тікай, Петре Петруню, буде тобі лихо.»

Ой ставъ же Петруня зъ покою вставати,
Та й изустрівъ вельможнаго пана на порозі;
Ставъ же віпъ у пана милости прохати:
«Чи не можна бѣ, пане, життя дарувати?
— «Не можна, не можна, бо не твоя вельможна!»
Не можна, не можна, ой не можна сѣму статися,
Щобъ вельможній пані зъ Петрунею знаться.
Не повірю слугамъ, не повірю лакеямъ;
Вона роду не такого, не зробила бѣ сѣго.
Ой узяли жъ гайдуки Петруню підъ руки—
Набереться жъ Петруня превеликої муки.
Узяли Петруню підъ білі боки,
Та вкинули Петруню у Дунай глибокий.
«Отсе жъ тобі, Петруню, за хорошу вроду,
Плавай по Дунаю, пий холодну воду.»
А вельможна пані сее зачувала,
Сее зачувала, та рибалочокъ наймала.
«Нате жъ вамъ, рибалки, а півтора золотого,
Витягніть Петруню, хоть и не живого!
Нате жъ вамъ, рибалки, а по талеру на справу,
Витягніть Петруню, положить на славу:
Петруневі брови въ воді не зліняють!
Положить Петруню на великій улиці,
Нехай дивуються дівки й молодиці.
Колибъ же я, Петруню, твою матіръ знала,
Тобъ я твою матіръ срібломъ златомъ наділяла,

Та далабъ я матері півъ тисячі грошей,
 Півъ тисячі грошей, що бувъ Пеструня хороший.»
Маіорщина Д. Л.

LXXVII.

«Ой Манджуро, Манжуреньку!

Не гораздъ ти, серце, робишъ,

Що по мізъ мій двіръ коня водишъ,

Чомъ до мене, серце, не заходишъ?»

— «Ой Марусю, Марусенько!

Та боюсь я, серце, израдоньки,

Коню вороному истратоньки.»

— «Не бійсь, серце, израдоньки,

Коню вороному истратоньки:

Поставъ коня у станочку,

Повісь зброю на кілочку,

А самъ иди у нову світлочку»

Поставила сторожечку

Въ ворітечкахъ на порожечку;

А сторожа місно вснула,

Якъ приїхавъ панъ—не чула:

Кінь копитомъ та й не ляснувъ,

А панъ шабелькою та й не брязнувъ.

«Ой Марусю, Марусенько!

Скажи серце правдусеньку,

Чия зброя вісить на кілочку?

Що за панъ лежить на ліжечку?

— «Ой мій пане, мій панвочку,»
 Скажу тобі всю правдочку:
 Пило въ мене три Вірмени —
 Що два пило, да й платили,
 А третій пивъ, та й не плативъ,
 Коня, зброю застановивъ.
 — «Ой Марусю, Марусенько,
 Та дай пахольті плату,
 Щобъ пахоль усталъ зъ кровати.»
 А пахоль се зачуло,
 Сіло на коника, висвиснуло:
 «Сімъ годъ ходивъ, та й панъ не знавъ,
 А на восьмий ставъ, та й панъ заставъ,
 Та й панъ заставъ, ще й плату давъ!»

Маіорщина Д. Л.

LXXVIII.

«Марусино, сердень,
 Одчиняй-ка ворота.»
 — «Ой рада бъ я одчинить,
 Панъ приїде, буде бить.»
 — «Ми поставимъ сторожівъ
 По чотирі парубки.»
 Стороженька послула,
 Панъ приїхавъ — не чула.
 «Марусино, сердень,

Шо за коні на стайні?
 Охвицери тутъ играли,
 Трое коней проиграли»
 — «Марусино сердень,
 На кроваті що лежить?»
 — «Ой це старикъ старенький,
 Вінъ на ніжки слабенький.»
 Черезъ хату рачки лізь,
 Черезъ сіни котився,
 На коника садився.

Калита. М. О.

LXXIX.

Заставила мати
 Тонку пряжу прясти:
 «Пряди, пряди, доню,
 Пряди, не лілуйся.»
 — «Ой якъ мені, мати,
 Тонку пряжу прясти?
 Наіхали гості—
 Гості гостювати,
 Кличуть мене, мати.
 Въ вишнівъ садъ гуляти,
 Трави прогортати,—
 Трави прогортати,
 Сокола шукати.
 «Сокілоньку ясний,

Паниченьку красний!
 Не ступай на ніжку,
 Не ляжу на ліжку;
 Не тупай ногою,
 Не ляжу зъ тобою;
 Ляжу зъ тимъ козакомъ,
 Подъ сіримъ сірякомъ.»

Маіорина. Д. Л.

LXXX

Ой зъ-за гори вітеръ віє,
 Зъ-за другої зеленіє.
 Тамъ козакъ ходить гожий,
 На личенько кращий розжі.
 Я не знала, що робити.
 Та мусила полюбити.
 Ой казали усі люде,
 Що козака тутъ не буде.
 Говорили ще й сусіде,
 Що вже козакъ не приїде.
 Ажъ тутъ козакъ приїждає,
 На сірі воли гукає:

«Ой, гей, воли, гей до хати!

Щобъ дівчину повидати.»

А дівчина те зачула,

Окномъ-двері вилинула:

«Здоровъ, здоровъ, козаче,
Нехай за насъ воронъ криче!»

Пісчальники. А. Л.

LXXXI.

Ой у полі долина (bis)
Ой у полі, серденько, долина, долина! ¹⁾
А въ долині калина.
Тамъ дівчина стояла,
Козаченька бажала:
«Козаченьку, собою,
Візьми мене зъ собою,
Буду тобі слугою,—
И коника напасу,
И до води поведу,
Й білу постіль постелю,
Й вечеряти наварю,
Й спать зъ собою положу,
И къ серденьку пригорну,
И всю правдоньку скажу,
И серденькомъ назову.»

*Зъ рукописного збірника пісень, кінця XVIII в.,
зъ підъ Хорола.*

¹⁾ Такъ співається кожний стихъ.

LXXXII.

Въ славнімъ місті Сороці

На зеленій толоці

Кивнула дівчина,

Моргнула рібчина

На козаченька зъ півночі:

—Прийди жъ, козаченьку, прийди,

Та не буде тобі кривди.

—Прийду, дівчино,

Прийду рібчино,—

Де ти мене спать положишъ?

—Ой положу жъ я тебе

Підъ порогомъ у себе.

—Не прийду, дівчино,

Не прийду, рібчино,—

Коли мене тамъ положишъ.

—Ой положу жъ я тебе

У сінечкахъ у себе.

Не прийду, дівчино,

Не прийду, рібчино,—

Коли мене тамъ положишъ.

—Ой положу жъ я тебе

На ліжечку у себе.

— Не прийду, дівчино,

Не прийду, рібчино,

Коли мене тамъ положишъ.

—Ой положу жъ я тебе
Коло бока у себе.

—Прийду, дівчино,

Прийду, рібчино,

Коли мене тамъ положишъ ¹⁾.

LXXXIII.

Ой мати, чумацькѣ иде,

Ой мати, рибу везе,

А не рибу—судачину,

Буде сине підъ очима.

Ой мати, чумаченько,

Ой удалий козаченько;

Вінъ же мене підмовляє,

Изъ собою забірає:

«Ой, увольни, дівко, волю,

Переночуй изо мною,

Ой я тебе розпитаю,

Съ кимъ же ще ти ночувала.

Ой чому жъ ти не призналась,

Що зъ козакомъ обнімалась,

А теперъ я чумачина,

Дакъ ти мене й залишила.»

Щаснівка. К. К.

¹⁾ Відтіля-жъ таки. Въ рукопису є ще два куплети, де стигливою рукою написано латиніи: въ однімъ—super ventro, а въ другімъ—inter pedes.

LXXXIV.

Зозуленько сивесенька,
Закуй жалібненько—
Дівчинонько молоденька,
Вздихаешъ важенько.

Вийшла мати води брати,
Та й стала питати:
«Ой чого ти, доню моя,
Вздихаешъ важенько?»

—Ой якъ мені, моя мати,
Важко не вздохати:
Пригнавъ чумаць сімъ паръ волівъ,
Та й ставъ запрягати.

«Чумаченьку, мій голубе,
Вволи мою волю:
Переночуй, мое серце,
Хочъ нічку зо мною.»

—Ой радъ би я, дівчинонько,
И дві ночувати—
Въ мене хура страховая,
Треба поспішати.—

Чорнесенькі галинята,
Підійміться въ гору!
Молоді чумаченьки,
Верніться до дому.
—Ой раді бъ ми піднятися,

Туманъ налягъе —

Ой раді бь ми вернутися,

Рядчикъ не пускае.

Ой щобъ рядчикъ счастья не мавъ,

А отаманъ долі!

Пішли наші чумаченьки

Въ великій неволі....

Чорнесенькі галинята

Круту гору верили —

Молоді козаченьки

Жаю наробили.

Не такъ жаю, не такъ жаю,

Та якъ поговору —

Все за тую молоду дівчину,

Що чорнії брови.

Зъ нідъ Кременчука Д. Л.

LXXXV.

Стояла сосоночка

Напротівъ сонечка —

Плакала дівчинонька;

Сидя у віконечка.

«Посилае мене мати»

Пшениченьки жати,

Ой тамъ чумаць воли пасе,

Ставъ зо мною жартувати.

— Ой чумаче, чумаченьку,
 Не жартуй зо мною,
 Якъ ти підешъ у дорогу,
 Плакати му за тобою. —
 «Збуди мене, моя мати,
 Въ неділеньку рано,
 Ой якъ рано, ой якъ рано,
 Щобъ ще й не світало.»
 Избудила мене мати
 Въ обідню годину,
 Що виїхавъ чумаченько
 Отъ села за мілю.
 «Ти думаєшъ, моя мати,
 Що рано не плачу —
 За дрібними слізоньками
 Я й світа не бачу.
 Ти думаєшъ, моя мати,
 Що я й не журуся —
 Ой якъ вийду за ворота,
 Одъ вітру валюся.
 Купи мені, моя мати,
 За три копн голку,
 За чотирі золотії
 Чирвоного шовку,
 За п'ятого золотого
 Новенькії п'яльці:
 Ой вишию й вималую,

Чумаченьку рукавця.»
 Шовкомъ шила, шовкомъ шила,
 Біллю вишивала—
 Таки своїму чумаченьку
 Правду й висказала:
 «Сватай мене, чумаченьку,
 Рано й у неділю—
 Буду просить у батенька,
 Нічого не вдію;
 Ой піду я, моя мати,
 Та за ёго заміжъ,
 Якъ ти мене та й не ддаси,
 Дакъ я й помру заразъ.»
 —«Легче жъ мені тебе, доню,
 Дома поховати,
 А ніжъ мені та за ёго
 Заміжъ тебе ддати.»

Щасівка К. К.

LXXXVI.

Ой на морі на морі
 Гулявъ козаць доволі;
 Гуляє, гуляє,
 На молодцівъ гукає:
 «Ой ви, хлопці молодці,
 Накажіть ви дівоньці,

Нехай мене не любить,
И літь своїхъ не губить;
Бо я паресь молодий,
Ще до того й убогий:
Сімъ паръ волівъ вь дорозі,
По дві парі у возі,
А дійнику триста дві,
Ялівнику безъ ліку —
Гуляй, дівко, до віку.»
Якъ дівчина учула,
Изъ улиці махнула.
Прибігає до воріть,
Ухопилась за живіть:
«Ой Боже мій, Боже мій,
Що хороший, та не мій!
Що я буду робити,
Що не хоче любити?» XXXI
— «Біжи, дівко, до гаю,
«Та накопай розмаю.»
Ще й до гаю не дійшла,
Розмай — зиллячко нашла.
Копала кориння
Сь-підь білого каміня;
Полоскала у річці,
Заправляла вь горілці,
Полоскала у броду,
Заправляла у меду;

Приставила до печі,
 Примовляла три речі:
 «Кипи, кипи, корінець,
 Поки прийде молодець.»
 Ище корінь не вкипівъ,
 «Вже молодець прилетівъ;
 А чого ти прилетівъ?»
 Що любити не хотівъ?
 — «Якъ же мені не літать,
 Коли вмієшъ чарувать?»
 — «Які в мене чароньки —
 Що чорнії бровоньки,
 Яка в мене принада,
 Що я сама молода.»

Таратца. Н. Г.

LXXXVII

Ой по горі, по горі
 Вівчарь вівці ганяє,
 Шитимъ платкомъ махає,
 На молодців гукає:
 «Ой ви, хлопці, молодці,
 Накажіте дівоньці,
 Що в чірвоній плахтоньці:
 Нехай мене не любить,
 И літъ своїхъ не губить;

Бо я вівчарь літюганъ,
Въ мене овець ватага,
А дійнику безъ ліку,
А дріб'ячку якъ піску.»
Добігає дівка до ворітъ
Хватилася за живіть:
«Ой Боже мій, Боже мій,
Гарний хлопець, та не мій!
Ой що будемо робить,
Що не хоче вінъ любить?»
— «Біжи, дівко, до гаю,
Та накопай розмаю.»
— «Я розмаю не знаю,
Хиба людей питаю:
Ой де, люде, тутъ той гай,
Що копають той розмай?»
Накопала кореню
Зъ-підъ білого каменю,
Полоскала на річці,
Наварила въ горілці;
Полоскала на лёду,
Наварила на меду.
Ище розмай не кипівъ,
Уже вівчарь прилетівъ.

Щаснівка. К. К.

НЕДОЛЯ.

LXXXVIII.

Въ чистімъ полі, широкому роздоллі,
Тамъ стояло різно два дубочки,
Схилилися вершки до купочки;
Тамъ сиділо та два голубочки,
Говорили самі міжъ собою:
«Худо тому въ світі жити,
Якъ хто кого любить!
Любить, любить, до серця голубить,
Ходить, гуляє, нічки не всипляє;
А зъ той нічки не спить и до північки,
А одъ півночки й до білого світу.
Білимъ світомъ: «прощай, любезная!
Лучче бъ було зъ тобою не любитися,
Лучче бъ було зъ тобою не знаться,
Якъ теперъ разлучаться!»

Щаснівка. К. К.

LXXXIX.

Ой у полі, въ широкімъ роздоллі,
Тамъ стояло рівно два дубочки,
Схилилися вершки до купочки—
Тамъ сидило та два голубочки.
Пиля, іля, знялись, політіля,
Сіля; пали въ зеленій дуброві,
Говорили сю річ міжъ собою:
Горе тому та не жонатому,
А ще гірше, а хто кого любить!
Любить, любить, до седрця голубить,
Приголубить, якъ мати дитину,
Покидає, такъ якъ сиротину!
Любилися, якъ голубівъ пара,
А розійшлися, якъ чорная хмара;
Любилися, якъ сірі утята,
А розійшлися, такъ якъ сиротята;
Були вкупі, якъ зерно въ орісі,
А розійшлися, якъ дороги въ лісі.....

Хоролъ Д. Л. Зр. Метл. 63.

XC.

Коло млина, коло броду,
Два лебеді пило воду;
А напившись, полинули,
Крильцями стрепенули,—
Крильцями стрепенули,

За любові спом'янули:

«Що любови, що вірности,

То ще гірше одъ больности:

Одъ больности істи буду,

Відъ любови жить не буду;

Одъ больности прохожуся,

Відъ любови занужуся!

Тараша. І. Н.

ХСІ.

Ой вийду за гай, та все чужий край....

Стану подивлюсь та й запечалюсь;

Піду я въ вишневий садъ прохожусь.

Въ вишневімъ саду та підъ дулькою

Сидить голубокъ изъ голубкою.

Вони жъ п'ють-ідають, радоньку радять:

«И не биймося, и не лаймося,

Ходімъ до попа повінчаймося.»

Охъ зъ-за крутихъ гіръ вилітавъ сокілъ,

Розбивъ, розлучивъ пару голубівъ.

Голуба жъ убивъ, а голубку взявъ,

Принісъ до дому, пустивъ до долу,

Сице пшениці, ставля водиці.

Голубка не п'є, все зъ світлоньки йде:

«Пустіть зъ неволі, піду по волі,

Та виведу вамъ сімъ паръ голубівъ;

Сімъ паръ голубівъ, сімъ паръ соколівъ—

Которий сивенький, то жъ мій миленький,

Которий сизий, то то жъ мій вірний,
Де сизокрилий, то то мій милий.»

Майорщина. Д. Л. Зр. Мордовц 156—6.

ЛСН.

Вийду я за гай, гляну на свій край,
Та й зажуруся, запечалюся;
Пійду въ вишневъ садъ, та й прохожуся.
Въ вишневімъ саду підъ яблунькою
Сидить сивъ голубъ изъ голубкою.
Вінъ цілується, вінъ милується,
Сизокрилимъ криломъ обнімається.
Изъ-підъ крутихъ гіръ виленувъ сокілъ,
Розбивъ, розігнавъ пару голубівъ.
Голубонька вбивъ, голубку злюбивъ,
Узявъ підъ полу й понісъ до дому;
Посипавъ пшениці, давъ їй водиці:
Голубка гуде, пить істи не йде.
«Да голубка моя сизокрилая,
Гуди не гуди—пить істи иди.»
—«Я не гуджу, тільки буркочу,
Я відъ тебе полетіти хочу.»
—«Не йди відъ мене, й не лети відъ мене,
Есть у мене сімъ паръ голубівъ,
Иди познавай, котрий буде твій.»
—«Хочъ е въ тебе сімъ паръ голубівъ,

Та нема мого сизокрилого,
 Сизокрилого й чорнобривого;
 У мого голубця сизеньки крильця,
 Жовтенький посокъ, тонкий голосокъ.»

Щаснівка. К. К.

ХСІІІ.

Ой летіла орлиця черезъ садъ,
 Погубила пір'ячко на весь садъ;
 А за нею голуби літали,
 Вони тее пір'ячко збирали.
 А се пір'ячко — жарь! —
 Любімося, серденько, на той жалъ!
 На ій пір'ячко якъ овесь, —
 Любилися, серденько, рікъ увесь!
 А на ій пір'ячко — лшениця, —
 Коли будемъ, серденько, жениться?
 А на ій пір'ячко якъ жито —
 Ой десь мого милого убито.....
 А на ій пір'ячко якъ той пухъ —
 Любилися серденько вь одинь духъ!
 А на ій пір'ячко якъ той макъ —
 Любилися, серденько, — теперъ такъ!

С. Черняхівъ. В. П.

ХСІV.

Ой по надь річенькою
 По надь бистренькою

Сидівъ сивий голубъ
Зъ голубонькою.

—Та голубонько, серце,
Та промовъ мені слівце,
Розвесели серце!

—Ой голубоньку сивий!
Слівця не промовлю,
Бо обкишло серце
Червоною кров'ю.

Ой голубоньку сивий!
Царъ-зілля достану,
Серденько по пару!

—Ой голубонько сива,
Царъ-зілля й не допоможе;
Хиба намъ допоможе
А нашъ милий Боже.
Ой вилитівъ орелъ,
Съ підъ чорної хмари,
Та забивъ голубонька
Одъ любої пари.

Ой голубъ літає,
А голубка не знає,
Що голубъ голубку
Покинуть думає.

«Нехай, нехай покидає,
Якъ вінъ собі знає....

Щаслива дорога,
Куди вінъ думає.»

Лісовичі. І. Н.

ХСV.

Колибъ мені орлови крила,
Полинувъ би я, де моя мила.
Моя мила сидить у віконця,
Шие хустиночку, не промовить словця.
«Промовъ, промовъ словечко,
Якъ ми любились, сердечко:
Якъ ми любились, та не побрались,
Тільки славоньки понабірались.»
— «Славонька и поговіръ —
Неходи, серденько, мижъ мій двіръ, —
Мимо мои ворота,
Не суши, серденько, живота.»

Маіорщина. Д. Л.

ХСVІ.

Ой у саду вишня,
Ой въ саду черешня:
Кохалися любилися
Чому-жъ не беремся?

Товста. І. Н.

ХСVII.

Пішовъ козакъ яроть,
 Дівка долиною;
 Зацвівъ козакъ рожою,
 Дівка калиною.
 «За твої рушнички,
 А за мої гроші
 Ходімъ повінчаймось—
 Обое хороші.»
 Та одъ моря до моря
 Ставъ кінъ спотикаться.
 «Вернімось, дівчино,
 Бо не буде щастя!»
 За твої рушнички,
 А за мої три пятаки
 Ходімъ повінчаймось—
 Обое однакі.
 Чи твое жъ нещасте,
 Чи моя недоля,—
 Не застали, дівчино,
попівъ дома.»

Щаснівка. К. К.

ХСVIII.

Чомъ дубъ не зеленій?
 Десь туча прибила.....

Козакъ не веселий,
Лихая година!
Зелений дубочокъ
На яръ похилився,
Молодий козаче,
Чого жъ зажурився?
Чи воли пристали,
Чи зъ дороги збився?
— «Воли не пристали
Зъ дороги не збився,—
Полюбивъ дівчину
Та й не ожинився.
Тільки мені й пари,
Що очиці карі;
Тільки й до любові,
Що чорні брови.
Чорні брови маю,
Та й не оженюся,
Пійду до Дунаю,
Зъ жалю й утоплюся!
— Не топись, козаче,
Бо душу загубишъ;
Ходімъ повінчаймось,
Коли вірно любишъ.
Ой пішли вінчаться—
Нема попа дома:
Чи твое нещасте,

Чи моя не доля!
 Поїдьмо вінчатися
 До попа чужого.»
 Поїхали полемъ—
 Ставъ кінь спотикаться:
 «Вернімось, козаче,
 Не буде намъ щастя.»
 Пішовъ козакъ яромъ,
 Дівка долиною;
 Зацвівъ козакъ рогою,
 Дівка калиною.

Щаснівка. К. К.

ІС.

«Ой не ходи, козаче,
 По надъ берегами,
 Не суши серденька
 Чорними бровами.»
 — «Чорні брови маю,
 Та й не оженюся;
 Не люблять дівчата—
 Піду й утоплюся!
 Не люблять дівчата,
 А ні молодичі,—
 Піду й утоплюся
 Въ глибокій криниці.»

— «Не топись, козаче,
 Марне душу згубишъ;
 Ходімъ повинчаймось,
 Коли вірно любишъ.
 Ой ходімъ до попа—
 Нема попа дома:
 Чи твоя чи моя,
 Нещастлива доля.»

Якимівка. І. Н.

С.

*Вийди, дівчино, вийди, рибчино,
 Та за гай по корови;
 Нехай же я подивлюся
 На твої чорні брови.
 Вийди дівчино, вийди, рибчино,
 Та за гай по телята,
 Нехай же я подивлюся
 Та на твої бровенята!...
 Пливе човенъ води повенъ,
 Та колибъ не розлився—
 Десь мій милий чорнобривий,
 Та колибъ не барився!
 Пливе шука зъ Кременчука,
 Та підстрелена зъ лука*

Десь мій милий чорнобривий—
Може буде й розлука.

Щаснівка. К. К.

СІ.

Зеленая хмілиночка,
Чого похилилася?
Нешасная дівчинонька
Уродилася,
Велике їй горечко
Приключилося.
«Куди не пійду гулять—
Да й ніжки болять,—

Кому не пожалюся,
Да й лають бранять.»
Заплачъ, заплачъ, дівчино,
По своєму горю,
По своєму горю
По великому,
По своєму козаченьку
Уродливому.
Изъ вечора зірочка
Занімалася,
Козаченько въ дорогу
Виражається,

Зъ своєю любезною
Роспрощається:

—Прощай, прощай, милая моя,

Не забудь мене;

Приїду зъ доріженьки—

Візьму за себе.

Приїду зъ далека—

Повінчаймося,

Зъ отцемъ зъ матусею

Роспрощаймося.

Щаснівка. К. К.

СН.

«Що любивъ да кохавъ, собі дівчину мавъ,

Та не воля взяти,—

Черезъ лихи люде, черезъ вороги

Треба й покидати.»

—«Покидаешъ мене, серденьтко мое,

Кому уручаешъ?»

«Уручаю тебе, серденьтко мое,

Єдиному Богу;

А самъ я пійду, ой самъ я пійду

У путь у дорогу.»

—«Коли мені тебе, серденьтко мое,

Сподіваться вь гості?»

— «Якъ буде трава та шовковая

Рости на помості.»

Росла трава, росла зеленіла,

Стала й посихати—

Ждала дівчина, ждала козаченька,

Стала й забувати.

Щаснівка. К. К.

СПІ.

Що любивъ та кохавъ,

Собі дівчину мавъ,

Думавъ її взяти:

За лихими людьми

Та за ворогами—

Мусівъ покидати.

—Покидаю тебе,

Серденятко мое,

Единому Богу!

А самъ сяду да поїду

Въ далеку дорогу!

Пливуть лебеді

Та по тихій воді

Тихо за водою:

Привикай, привикай,

Молода дівчино,

По-межъ чужиною.

Пливуть лебеді,
 Та по тихій воді,
 Крилочками триплють;
 Чужа чужина!
 Въ мене роду нема,
 Тутъ я не привикну.

Піщаники. А. Л.

СІУ.

«Буди ідешъ, оды́ждаешъ,
 Сизокрилий орле?

А хто же мене молодую

Цей вечіръ пригорне?»

— «Пригортайся, моя мила,

Другому якому,

Та не кажи тої правди,

Що мені самому.»

Ждала вечіръ, ждала й другій—

Тебе й не видати,

То й мусіла цюю правду

Другому сказати.

Товста. І. Н.

СV.

Зійди, зійди, зірочко

Та вечірняя,

Вийди, вийди, дівчино

Моя вірна!

Якъ зірочка зійшла —

Всю країну освітила,

А дівчина вийшла —

Казаченька звеселила.

— Ой, ти козаченьку,

Хрещатий барвіночку,

Хто тобі постеле

Въ дорозі постіленьку?

— Постелеться мені

Зелена та буркунина, —

Ти мині, дівчино,

Въ дорозі немила.

— Якъ вітеръ повіе —

Буркунина полиже,

Хто тобі, козаче,

Сюю правду скаже?

— Якъ вітеръ повіе

Буркунину розстеле,

Не ходи, дівчино,

Гуляти безъ мене.

— Якъ мені, козаче

На вулицю не ходити?

Уся челядь гуляє,

Тільки тебе й мене немає.

Щаснівка. К. К.

CVI.

Ходила красная дівчина

По лісочку,

Та сколола біленьку ніжку

На трісочку.

«Болить моя білая ніжка,

Болить больно» —

Любивъ козакъ красную дівчину,

Та недовго:

Записали козака молодого

Въ салдати.

Забула красна дівчина

Попитати:

«Чи мені заміжъ ити,

Чи гуляти?»

— «Гуляй, гуляй, красная дівчино,

Якъ гуляла;

Та не наймай музиченьку,

Якъ наймала;

Та не пускай парубочківъ,

Якъ пускала.

Парубочки вражі сини

Та й обманщики;

Вони тебе молодую

Та й обманять,

Вони твою білу постіль
 Ростерзають,
 Вони твою честь дорогу
 Потеряють.

Щаснівка. К. К.

СVІІ.

Синій туманъ по долині,
 Широкий листъ на калині,
 Аще й ширшій на дубочку —
 Кличе голубъ голобочку,
 Хочъ не свою, до чужю:
 — Прийди, серце, поцілую,
 Поцілую й помилую,
 Тоді одъ тебе, серденько, помандрую.
 — Ой якъ будешъ маандрувати,
 Пиши листи, давай знати, —
 Пиши листи, давай знати,
 Відкіль тебе, серденько, виглядати:
 Чи зъ Києва, чи зъ Полтави,
 Чи зъ главного города зъ Варшави?
 — Ні зъ Києва, ні зъ Полтави,
 А зъ главного города зъ Варшави.

Щаснівка К. К.